

tro, at for Landbruget vil det blive ringere, idet man i 1926 endnu havde visse skjulte Reserver, om man saa maa kalde dem, fra 1925; hist og her finder man jo ogsaa Skatteydere, som putter tidligere som skjulte Reserver henlagte Midler ind i den Indkomst, der kommer senere, saaledes at de paa en særdeles nem og for dem selv vel ogsaa tilfredsstillende Maade atter faar Balance mellem den Formue, de virkelig har, og den Formue, de opgiver til Skattevæsenet. Om disse Tal nu betyder saa særdeles meget, om det i hvert Fald skattemæssigt betyder særlig meget, det nærer jeg mine Tvivl om, men jeg er altsaa tilbøjelig til at tro, at Landbruget ikke paa nogen Maade i Henseende til at kunne give Skat vil staa bedre for Aaret 1927 end for 1926. Hvorledes det gaar inde i Byerne — ja, der er vel heller ingen, der kan tro paa, at det gaar alt for godt. Paa den anden Side maa det erkendes, at naar vi er oppe paa saa forfærdelig høje Beskatningsprocenter, som vi er, kan et Tal af 100 Mill. Kr. vel neppe være saa svært meget forkert i Retning af at angive mere, end Beløbet vil blive.

Hvad angaar Forbrugsafgifterne, maa jeg gentage, at Kendsgerningerne hidtil viser, at er der noget, som Folk vil have, i Medgang eller Modgang, er det deres Luksusornødheder; de skal tilfredsstilles, og finansielt maa man jo inderligt haabe, at ikke alt for mange lader sig paavirke af det ærede Medlem Hr. Pinstrups Tale, saaledes at de bliver alt for sparsommelige. Hvis altsaa dette Forhold, som har vist sig at gælde igennem flere Aar, ogsaa gør sig gældende i det kommende Aar, kan jeg ikke se rettere end, at Forbrugsafgifterne maa indgaa nogenlunde med det Beløb, der er antaget.

Med Hensyn til Statsbanernes Virksomhed, som jo spiller en stor Rolle, er jeg tilbøjelig til at tro, at ligesom den højtærede Finansminister efter min Opfattelse med det Tal, der findes paa Finansloven for 1927—28, har bedømt Situationen for gunstigt, saaledes har han ogsaa gjort det med Tallet for 1928—29, idet det forudsættes, at Balancen for Statsbanerne skulde blive henimod 3 Mill. Kr. bedre, end den har været i det Aar, der gik, og hvorfor vi altsaa har faaet Regnskab, og dette paa Trods af, at Fragterne er nedsat med 15 Mill. Kr. Jeg ved jo vel, at da man fremsatte Forslaget om at nedsætte Taksterne med 15 Mill. Kr., gav man som en Slags Begrundelse derfor dels, at man ventede derigennem at faa en større Trafik; man regnede dog kun

med en Forbedring paa 3 Mill. Kr., og saa vidt jeg kan bedømme Statsbanernes Tal, som de foreligger hidtil, synes dette at være nogenlunde rigtigt, men der manglede altsaa 12 Mill. Kr., og disse skulde indvindes dels gennem Lønnedsættelser efter Ændringer i den almindelige Tjenestemandsløve og dels ved, at man, som man mente, kunde spare en Del Personale. Spørgsmaalet er da, om disse Besparelser sammenlagt kan dække de 12 Mill. Kr., og jeg vilde gerne paakalde en bestemt Udtalelse om dette Spørgsmaal fra den højtærede Finansminister, naar han til sin Tid faar Ordet. Rent umiddelbart tror jeg ikke, at de 12 Mill. Kr. indvindes ved Besparelser paa disse to Punkter.

Medens jeg er ved Statsbanerne, vilde jeg gerne gøre en lille Bemærkning til den højtærede Minister for offentlige Arbejder og udtale min Anerkendelse af, at han ikke har foretaget Afskedigelse af fast ansat Personale. Om dette under alle Livets Forhold vilde være blevet Resultatet af Forhandlingerne imellem Tjenestemændene og ham, kan jo være, men man kan vel fra anden Side ikke have noget synderligt at indvende imod, at vi Konservative gerne vil tilskrive os en Del af Æren herfor, idet i hvert Fald neppe alle vil have glemt den Forhandling, vi havde ved Finanslovens tredie Behandling, og hvor jo i Virkeligheden den højtærede Minister for offentlige Arbejder gav Løfte om, at der kun i meget ringe Grad skulde blive Tale om Afskedigelse af fast ansat Personale. Som Konservative kunde vi ogsaa kun være tilfredse med, at Formanden for „Jernbaneforeningen“ faa Dage efter denne Forhandling offentliggjorde en Artikel, hvori han takkede det konservative Parti for den Stilling, Partiet havde indtaget. Det er jo ikke altid, vi bliver rost af Tjenestemændene, saa det vil vel ikke være helt uforstaaeligt, at naar det endelig en Gang imellem sker, er vi ogsaa tilbøjelige til at gøre andre bekendt dermed, hvis de skulde have overset det.

Jeg maa altsaa takke den højtærede Minister, fordi de Forhandlinger, der blev ført, førte til et Resultat, som vistnok ikke havde Afskedigelse af en eneste fast ansat til Følge, og jeg har ogsaa Indtrykket af, at de Afskedigelser, der finder Sted blandt de ikke fast ansatte, dog ikke er saa voldsomme, som man havde tænkt sig; det er nu en Sag for sig, om der er Grund til at rose herfor eller ikke, men jeg tror i hvert Fald, at Tjenestemændene er særdeles glade ved, at den Omflytning af Tjenestemændenes Funktioner, som der var Tale om, og som